

Hekate

Hekate

De nieuwe stad

Vincent van Bijnen

Auteur: Vincent van Bijnen
Omslagontwerp: Vincent van Bijnen
Fotografie: Vincent van Bijnen
ISBN: 9789402187946
© Vincent van Bijnen

INHOUD

12 MEI, 65 JAAR VOOR DE STICHTING VAN ROME	4
3 APRIL 1735.....	16
7 AUGUSTUS 20.....	24
18 AUGUSTUS 120	32
19 AUGUSTUS 359	38
19 AUGUSTUS 359	44
MEI 429 & AUGUSTUS 440.....	50
27 MEI 2691	60
8 JUNI 493.....	66
523 TOT 528.....	72
4 FEBRUARI 529.....	78
5 FEBRUARI 529.....	84
4 MAART 529	94
1 MAART 530	104
29 MAART 531.....	112
20 DECEMBER 531	120
6 JUNI 532.....	128
OKTOBER – NOVEMBER 532.....	138
NOVEMBER 532.....	144
DECEMBER 532.....	160
MAART 533	164
APRIL 533.....	170
MEI 533.....	180
JUNI 533	190
AUGUSTUS 533.....	200
OKTOBER 533.....	210
DECEMBER 533 TOT MAART 534	216
MEI 534.....	224

JULI 534.....	238
30-31 JULI 534	244
2 AUGUSTUS 534.....	250
EIND AUGUSTUS 534.....	258
10-17 OKTOBER 548.....	264
18-20 OKTOBER 548.....	272
22 OKTOBER 548.....	280

Afbeeldingen

Afbeelding 1 Mozaïek vrachtscheepje (Museo archeologico Rimini)	14
Afbeelding 2 Zeus (Museum Athene)	22
Afbeelding 3 Sabijnse Maagdenroef (Loggia dei Lanzi in Florence)	30
Afbeelding 4 Tempel van Apollo Delphi	36
Afbeelding 5 Grafstele kind (Tophet bij Carthago).....	48
Afbeelding 6 Athena (British museum).....	64
Afbeelding 7 Romeinse oorlogsschepen (British museum)	70
Afbeelding 8 Jonge prins (Museum Arles).....	76
Afbeelding 9 Het oordeel van Paris (Museo Nazionale Roma)	92
Afbeelding 10 Tetradrachme met Tanit (Museum Boston).....	126
Afbeelding 11 Hades ontvoert Persephona (Nat. museum München).....	136
Afbeelding 12 Hannibalmonument bij de Trebbia	142
Afbeelding 13 Handgemeen (British museum).....	150
Afbeelding 14 Amazone (National Museum München)	158
Afbeelding 15 Romulus en Remus (Musei Capitolini Roma).....	178
Afbeelding 16 Boreas de noordenwind (Forum Romanum Athene).....	198
Afbeelding 17 Atlas (Museo archeologico Napoli).....	208
Afbeelding 18 Graf reliëf voor een jonge vrouw en slavin (Glyptothek München).....	236
Afbeelding 19 Slagveld bij Cannae (Leni te paard)	248
Afbeelding 20 Cupido berijdt een dolfin (Museum Selçuk)	256
Afbeelding 21 Moderne impressie Carthago (Klein lokaal museum in Tunis).....	262
Afbeelding 22 De teerling is geworpen (Altes Museum Berlin).....	270

Omslag

Foto van opgraving bij Selinunte op Sicilië
van Hekate in Rijksmuseum oudheden Leiden

Hekate

De nieuwe stad

Onder de volle maan richtte Medea een altaar op van klei. Hierop bracht zij de kruiden, die zij overal verzameld had, bijeen en bad tot de driehoofdige godin: "O, Hekate die getuige is van mijn plannen, beschermster van mijn vaardigheden als tovenares, mijn spreuken; met uw kracht, kan ik hele rivieren doen terugkeren in hun bron. Bergen doe ik beven en de grond kraken en sidderen. Ik wek de doden uit hun graf."

Ovidius

Het was op een plaats die nergens was en die er altijd of misschien wel nooit geweest was. De plaats had vele namen. De Grieken waren het meest concreet en noemden haar de Olympos. Anderen noemden haar Elysium en weer anderen 天庭. In deze tijd waren de Hemel, het Walhalla en Al-djanna nog niet ontdekt. Wij zullen deze plaats verder aanduiden als Pantheon.

Hier verbleven de goden als zij niet op de aarde waren.

Zeus had zijn vader Kronos en zijn Titanen verslagen en verbannen naar een uithoek van de Hades, Tartaros genaamd. Prometheus de Titaan had de mens van klei gemaakt en leven ingeblazen. Hij bracht de mensen vuur en werd hiervoor zwaar gestraft door de nieuwe oppergod Zeus, die vreesde dat de mensen te machtig zouden worden.

12 mei, 65 jaar voor de stichting van Rome

In feite weten wij niets. Voor ons ligt de waarheid te diep verborgen.

Democritus

Langzaam maar toch sneller dan je zou verwachten, naderden de houten scheepjes de stad, waarvan de contouren zich steeds scherper aftekenden tegen de ondergaande zon. Zeven bootjes, elk nog geen zeven meter lang, bewogen zich voort door middel van een zeil, dat aan een ra hing, die op zijn beurt was bevestigd aan een korte mast. De oostenwind stuwde ze voort met een snelheid van 3 zeemijlen per uur. Eigenlijk onvoorstelbaar snel als je die notendopjes zag dobberen. De zeven scheepjes werden begeleid door twee grotere open schepen. Deze schepen hadden ook een mast met een zeil, maar de oppervlakte van dit zeil stond niet in verhouding tot de afmetingen van de schepen. Beide schepen werden voornamelijk voortgestuwd door vijftig riemen en vijftig roeiers. Zij konden het schip indien nodig de dubbele snelheid geven, maar nu hielden ze de kleine scheepjes gemakkelijk bij. Iedereen uit deze tijd zou deze schepen herkennen als penteconters. Als ze deze snelheid zouden volhouden, konden ze hun doel net bereiken voor de zon achter de steeds zwarter wordende stad verdween.

Exact één zeemijl achter het achterste schip, dobberde een glanzende halve bol ter grootte van een mensenhoofd. Zelfs voor een geoefend oog was deze bol zo goed als onzichtbaar. De mensen op de schepen, die alleen getraind waren in het herkennen van andere schepen, ontging het bestaan van deze bol volledig. Zij zagen dus ook niet hoe deze bol vastzat aan een dunne, 10 meter lange kabel, die leidde naar een vijfenzestig meter lang voorwerp. Mensen uit de achttwentigste eeuw zouden dit voorwerp, ondanks haar vreemde vorm, direct herkend hebben als een duikboot. Deze duikboot had eigenlijk meer de vormen van een luxe plezierjacht. In de stuurboordflank was een lange diepe verticale groef te zien, die daar overduidelijk niet hoorde. Deze groef was zichtbaar provisorisch gerepareerd. Bovenop de romp was een langwerpige glazen koepel geplaatst. Hieronder bevond zich het panoramadek. Hier kon de Hekate, zo heette het schip, ook worden bestuurd wanneer het aan de oppervlakte voer. Ik liep de trap af die zich net voor het midden van het panoramadek bevond. Ik wierp een blik in de opslagruimten en ging nog een trap af. Ik liep naar voren door de lange gecombineerde eet- en conferentiezaal, die de volle breedte van de Hekate besloeg. Ik passeerde de kombuis waar de geur van de laatste lunch nog hing en kwam in de centrale, helemaal voor in de boeg. Hoewel het er altijd stonk naar zweet en kortsluiting, merkte ik dat alleen

wanneer ik uit de buitenlucht kwam.

Zodra ik binnen was werd ik omgeven door een groot virtueel scherm, dat ook de deur waar ik net door gekomen was, leek te bedekken. Op het bovenste deel van het scherm werd alles geprojecteerd wat de obglobe boven water waarnam; eronder wat door de censoren onderwater werd geregistreerd. Hier werd de Hekate bestuurd en van hieruit werden alle operaties geleid. Op dat moment hoefden we weinig te doen want de Hekate zelf zorgde ervoor dat we veilig én onzichtbaar, exact één zeemijl achter de vloot bleven.

Gewoontegetrouw draaide ik me éénmaal helemaal rond, om me bewust te maken van de positie van de Hekate. Ik had ook het scherm om mij heen kunnen laten draaien, maar zo kreeg ik een beter gevoel van Hekates werkelijke positie. De Hekate was ontworpen voor een bezetting van negen. Hiervan bevonden zich nu drie leden in deze kleine ruimte: Ikzelf, de missieleider. Dan Eryn Luiwijn, de schipper van de Hekate; een functienaam die haar eigenlijk tekort deed. Naast besturen van de Hekate bediende ze alle apparatuur aan boord en kende daar kunsten mee, waar ik nog nooit van gehoord had. Tenslotte Claus Borgmann onze technicus, die alles onderhield en repareerde wat wij kapot maakten. De drie actiekoppels hadden hier nu niets te zoeken en twee koppels bevonden zich dan ook in hun hutten.

Aan de linker ofwel bakboordzijde van de brug zat Eryn achter een commandopaneel. Half in haar weelderige hardos ging een koptelefoon schuil.

“Kun je nu eindelijk verstaan wat ze zeggen, Eryn?”, vroeg ik.

“Ze zeggen niet zo veel en dat maakt het moeilijk voor Volva om de vertaling te vinden. Tot zover is duidelijk dat ze gevluht zijn voor ene Pygmalion en asiel gaan vragen in de stad waar ze nu bijna zijn aangekomen. Utica heet die stad als ik het goed verstaan heb. Ze hebben het ook voortdurend, nou ja, áls ze dan wat zeggen, over kart hadasht en Melqart. Nog geen idee wie of wat dat zijn!”

“OK, blijf uitluisteren en probeer Volva zover te krijgen dat we morgen over het volledige talenpakket kunnen beschikken.”

Dat talenpakket kon dan worden ingeladen in onze geïmplanteerde kennis- en communicatieunit ofwel imp; spottend Pandora's Doos Implantaat genoemd. Officieel heette de imp Persoonlijk Digitaal Implantaat, maar dat zei niemand. Na het inladen kon iedereen na een uurtje oefenen de nieuwe taal spreken alsof het zijn of haar moedertaal was. Je kon, na verloop van tijd, zelfs een bepaald dialect kiezen.

Ik verliet de commandobrug weer en begaf me naar achteren naar mijn eigen hut, die net als de andere hutten direct achter de conferentieruimte was gesitueerd.

Mijn imp sloeg aan. *“Morgan, ze gaan zo aan land. Als je erbij wilt zijn...”*, klonk het in mijn hoofd. *“Ik kom eraan”*, impte ik terug, *“Zoek vast een positie waar we veilig kunnen monitoren.”*

Terwijl ik naar voren liep, voelde ik de Hekate van koers veranderen en kort daarna tot stilstand komen. Volva zou ervoor zorgen dat we exact op dezelfde positie zouden blijven zweven, dat was een onderdeel op dit schip dat tenminste wel nog naar behoren werkte.

Toen ik aankwam in de centrale liet Eryn het beeld uitvergroten van een goed geklede vrouw. Zij straalde gezag uit. *“Dat is prinses Eilishat”*, zei Eryn, *“Die lijkt de leiding te hebben over deze expeditie. Volva heeft de taal nu volledig geanalyseerd, ik zal voor nu de vertaling op de speakers zetten. Dan kunnen we tenminste allemaal volgen wat er gezegd wordt.”*, vervolgde ze en maakte een veegbeweging over haar scherm.

Voor zover ik het kon zien vanaf de Hekate was het een stad omgeven door een hoge muur. Om de haven in te kunnen moest je tussen twee torens door manoeuvreren en kon je aanleggen aan een stenen kade van ongeveer honderd meter lang. Eryn had de Hekate naar een plaats gedirigeerd vanwaar we de haven konden inkijken. Op één na voeren alle schepen de haven in. De ene penteconter die buitengaats bleef patrouilleerde zenuwachtig heen en weer voor de havenmond.

De havenmeester kwam eraan met een kleine groep soldaten. Hij nam duidelijk geen risico's en zag nauwlettend toe wie er van boord gingen. Toch werd zijn blik afgeleid door de groep jonge vrouwen, meisjes nog eigenlijk. Een aantal van hen was niet erg zedig gekleed. Hij zocht naar de vlootleider, een man en was verrast toen er een formeel geklede jonge vrouw op hem af kwam. Zij sprak hem aan. Hij wilde haar het zwijgen opleggen, maar luisterde net lang genoeg om toch zijn mond te houden tot ze was uitgesproken.

“Gegroet heer, ik ben prinses Eilishat en ik kom uit Thyrus, zoals u waarschijnlijk wel weet. Brengt u mij alstublieft naar uw stadhouder.”

Onze obglobe kon gesprekken volgen tot op 2 zeemijlen en gelukkig voor ons lag het paleis aan zee en werd Eilishat naar een veranda gebracht, zodat we haar gesprek met de stadhouder goed konden volgen. Ik impte: *“Elias en Cilla komen jullie naar de centrale.”*

“Het spijt me geweldig, Vrouwe Eilishat, maar ik kan u niet in onze handelsvestiging opnemen. I hoop dat u begrijpt dat ik weinig behoefte heb aan een oorlog met uw broer. “, zei Estobal, heer van Utica.

“Kunt u dan helemaal niets voor ons doen, we zijn echt wanhopig? Als mijn broer erachter komt dat ik weet dat hij mijn man Acherbas heeft laten vermoorden, hoef ik niet op zijn genade te rekenen.”

“Ik kan aan Heer Japon, de koning van dit land, vragen of u zich ergens mag vestigen. U zou dan uw eigen stad kunnen bouwen, zonder dat ik het risico loop van een oorlog.”

“Zouden we tot het moment dat u dat weet op uw bescherming mogen rekenen?”

“Ik stuur onmiddellijk een bode om een audiëntie te vragen, daarna kunnen we er samen heen. Misschien al morgen. Ik hoop wel dat u middelen heeft meegebracht; hij zal het zeker niet voor niets doen.”

Na hem verzekerd te hebben dat haar ruimen vol met die “middelen” zaten keerde Eilishat met haar escorte terug naar de haven. Azarmikk, de kapitein van haar schip, zag haar komen en spoedde zich naar zijn prinses.

“Heeft uw verzoek wat opgeleverd, mijn Vrouwe?”

“We mogen hier blijven tot we hebben gesproken met koning Japon, de heerser van dit land. Hem zullen we vragen of we een eigen handelspost mogen stichten.”

“Zou het wijs zijn om aan Astarte en Baäl te offeren en te bezien of de voortekenen gunstig zijn?”

“Dat, en ook om te danken voor onze voorspoedige reis hiernaartoe. Maar ik vrees dat, dat niet genoeg is. Bereid een kleine expeditie voor. Eén schip, Jij en een man of vier plus roeiers moet genoeg zijn. Selecteer ook geschikte gaven voor Japon en Estobal. Bereid ook de offergaven en wijgeschenken voor de Griekse god Apollo.”

“Ik zet de mensen meteen aan het werk en vaar morgenochtend uit. Met een beetje geluk ben ik voor nieuwe maan weer terug.”

Elias en Cilla waren intussen binnen gekomen en hadden het gesprek gevolgd.

Ik dacht snel na. Hier lag een kans om onze kennis te vergroten. Uiteindelijk wisten we maar bitter weinig van de Fenicische scheepvaart.

“Elias”, begon ik, “Als jij nu snel ervoor zorgt dat je vloeiend Fenicisch spreekt, dan kun je...”

“Meent u dat? Ik mee op die expeditie naar de tempel van Apollo?”

“Ho ho, niet te snel, je zult jezelf wel een plaats aan boord moeten zien te regelen. We weten nog zo bar weinig van deze mensen. Maar ja, als je dat lukt zag ik graag dat je mee ging. Denk eraan dat we gestuurd zijn om die

geheimzinnige stad Carthago te redden. Gebruik je tijd ook om uit te vinden waar die stad ligt."

Eerst werden nu onze imps geladen met Fenicisch.

Elias ging met Cilla aan het oefenen. Ze pasten er beiden goed op om geen moderne begrippen in de taal te laten slippen. Het zou raar zijn als hij het ineens in het Fenicisch ging hebben over een onderzeeër.

Eryn bestudeerde inmiddels de kleding van de heren aan de wal. Daarna produceerde ze met behulp van de multimaker een set kleren voor Elias.

De volgende ochtend was Elias gereed om aan wal te gaan. We voeren zo'n twee kilometer zuidwaarts naar een onbewoonde baai, waar Elias met één van de dinghys aan wal ging. Om zijn schouder hing een tas met daarin voldoende goud om zijn passage zo nodig te kunnen betalen. We hadden bij deze mensen nog geen muntgeld kunnen ontdekken, maar wel gouden sieraden. Hij verborg de dinghy en opgewekt liep hij in de richting van de stad. Intussen vroeg ik me af of we wel genoeg kennis hadden, dagelijkse Fenicische kennis, om ons zomaar tussen deze mensen te begeven. Mijn conclusie was dat we er geen idee van hadden wat deze mensen dreef en begon me spontaan zorgen te maken over Elias.

De imp heeft, door de kromming van de aarde, een bereik van zo'n dertig kilometer over land, omhoog is het bereik vele malen groter. We konden Elias' verrichtingen dan ook eenvoudig volgen. Nog steeds onderwater, je moest er niet aan denken wat er zou gebeuren als de Feniciërs de Hekate te zien zouden krijgen, voeren we evenwijdig aan de kust terug naar de havenstad Utica. Het was standaardprocedure om op missies als deze de imp ingeschakeld te houden. De imp verstuurde ongevroegd geen gedachten, maar tapte wel voortdurend je oog- en gehoorzenuw af, zodat we in de centrale alles konden zien en horen. Verder was het zaak om ons hier in het commandocentrum voortdurend te laten weten, waar je was en wat je wist.

Zodra we onze eerste positie voor de haven weer hadden ingenomen, konden we de gesprekken tussen de mensen daar ook weer volgen via de obglobe, die aan de kabel boven op het water dreef. Als snel kreeg ik ook Elias in het vizier en kon zijn gesprekken nog beter volgen via zijn imp. De haven had een langgerekte kade waaraan naast de schepen van de prinses nog een paar vissersboten waren bevestigd. Je zag aan Elias' gezicht dat het er behoorlijk stonk. Rotten vis vermoedde ik. De mannen van Eilishat waren drukdoende om grote stenen te verslepen naar de uiterste punt van de haven.

Elias had de haven bereikt, zag de scene op een afstandje en vroeg zich af waar al die stenen voor moesten dienen. Voorzichtig informeerde hij links

en rechts en probeerde om zo min mogelijk zijn onwetendheid te laten merken. Al snel werd hij tot zijn eigen verbazing gevraagd om mee te helpen bij het bouwen van een altaar waar twee stieren geofferd zouden worden aan de godin Astarte. Kort daarna was hij druk bezig om samen met de anderen grote stenen te verslepen.

Het duurde nog ver tot in de middag voordat Eilishat eindelijk terugkeerde van haar bezoek aan koning Japon. Tijd die Elias naast het stenen slepen benutte om zich allerlei kennis eigen te maken over de gewoonten van dit volkje. Het grote aantal jonge vrouwen bijvoorbeeld, bleek een groep tempelhoeren te zijn, die ze op, wat zij noemden koper-eiland, hadden opgepikt. Ik vermoedde dat, dat Cyprus was. Daar hadden ze kennelijk het probleem dat meisjes als maagd moesten trouwen opgelost. Alle huwbare meisjes offerden hun maagdelijkheid in de tempel van Astarte. Dat offeren werd dan gedaan door een man, die zelf zo'n meisje uitkoos en er zelf ook voor moest offeren. Offergaven voor Astarte uiteraard. Voor het stichten van een stad heb je mannenhanden nodig om te bouwen en vrouwenschoten om te baren.

Met deze maagdenroof was dat laatste probleem voorlopig opgelost.

Eilishat begon omstandig uit te leggen wat ze met koning Japon was overeengekomen.

Japon bleek tot haar verrassing een knappe jongeman, jonger dan zijzelf. Zij en haar gezelschap waren hoffelijk en allerhartelijkst ontvangen. Er werden geschenken uitgewisseld en pas na een uitgebreide maaltijd had Eilishat ter zake kunnen komen. Japon had wel oren gehad naar het verhuren van een stuk land, waar de Feniciërs een havenplaats konden stichten. De prijs per jaar bedroeg een aantal talenten zilver en daar waren ze het snel over eens. Langer had de onderhandeling over de plaats en de oppervlakte van de vestiging geduurd.

Tot Eilishat een idee had gekregen. Ze had voorgesteld dat ze eerst een plaats zou zoeken die vanaf de zee goed te benaderen was met schepen. Dan zou ze die aan koning Japon laten zien en de vestiging zou zo groot worden als ze met een buffelhuid kon omspannen. Japon was verbaasd dat ze zoveel wilde betalen voor wat naar zijn idee een hele kleine havenplaats zou worden. Haastig had hij toegestemd. Na de nodige plichtplegingen was Eilishat teruggekeerd naar de haven.

Ze zouden nu de twee stieren offeren aan Astarte. De ene stier, de kleinste, zou op de gebruikelijke wijze worden geofferd, van de andere zou de huid worden achtergehouden. Elias keek toe hoe de stieren werden geïnspecteerd door een priester, die keek naar de kwaliteit van de dieren. Toen hij beide had goedgekeurd, werd het eerste dier met een lang scherp

mes de keel doorgesneden. De stier stortte ineen en bloedde leeg. Daarna werd het karkas op het altaar gehesen en werd het verder opengesneden. Die ingewanden werden nu gecontroleerd door dezelfde priester. Hij keek naar vorm en kleur. Al die tijd was er fluitspel te horen en voortdurend herhaalde gebeden. Toen de priester verklaarde dat Astarte het offer zou aanvaarden, werd het karkas gestroopt, de ingewanden verwijderd en onder de huid gelegd. Daarna werden die in brand gestoken en zo geofferd. Het goede vlees werd terzijde gelegd en de man naast Elias leek te watertanden en liet alvast hardop weten welk stuk hij het liefste had. Met de tweede stier ging het evenzo alleen werd de huid apart gehouden en zorgvuldig schoon geschraapt.

Nadat ook dit offer was aanvaard, nam Eilishat opnieuw het woord: *“Ik zoek iemand met een scherp mes en een vaste hand om dit vel in zo dun mogelijke lange repen te snijden. Eigenlijk bedoel ik één lange reep.”*. Tot zijn eigen verbazing stak Elias zijn hand op: *“Als u mij de huid geeft zal ik hem u morgen teruggeven in zo’n dunne reep als u nog nooit heeft gezien.”* Eilishat keek de lange knappe Elias een tijd lang zwijgend aan. Iets in haar zei dat ze deze vreemdeling kon, nee moest, vertrouwen. *“Kunt u dat niet hier doen?”*, vroeg ze.

“Ik moet dat echt alleen, maar met de hulp van Melqart, doen”. Opgelucht dat risicovolle klusje niet te hoeven doen, stak verder niemand zijn hand op en besloot Eilishat de gok te wagen. Ze gaf opdracht de huid aan Elias te geven. *“Morgenochtend bij zonsopkomst ziet u mij weer”*, zei Elias en liep weg met de huid op zijn schouders. *“Wie is Melqart?”*, impte ik.

“O’ één van hun goden, geloof ik. Kwam ik gisteren tegen in één van de bestanden. Werkte toch goed?”

“Ja, prima gedaan zo!”

Hij liep snel terug naar de goed verborgen dinghy en lette er goed op niet te worden gevolgd. Eenmaal aan boord nam Cilla de huid over en dupliceerde deze met de multimaker. Daarna plaatste ze de exacte kopie onder de lasersnijder. Nadat ze de lasersnijder had geprogrammeerd werd de huid verdeeld in één lange reep van ca. 1 mm dik. Dat leverde ongeveer 2500 reepjes op van elk ongeveer 1,9m, dus goed voor 4,5 km. Voorzichtig werd de huid nu op een plank geplaatst in de oorspronkelijke vorm. Toen was het hoogtijd om onze kooien op te zoeken. Hekate hield de wacht.

De volgende ochtend analyseerden we de kustlijn en vonden we een geschikte plaats om een havenstad aan te leggen. Een groot zandstrand met daar achter een groene heuvel, maar ook genoeg vlakke voor het aanleggen van een haven. Een kleine natuurlijke inham vormde daar een mooi begin voor. We gingen aan wal en vonden een mooie grote platte steen waar we

de huid op drapeerden in de oorspronkelijke vorm van de stier. Cilla, gehuld in een mooie stralend witte lange jurk, bleef achter om de huid te bewaken. We keerden terug naar de plaats waar Elias voor de eerste maal was geland en zetten hem daar weer af. Hij keerde terug naar Utica en trof de prinses in de haven. Ook koning Japon was daar. Die leek behoorlijk onder de indruk gekomen van Eilishat. *“Waar is de stierenhuid?”*, was het eerste wat ze vroeg.

“Astarte heeft mij de plaats van de nieuwe stad aangewezen. Het beste ziet u dat vanaf een boot. Daar vindt u ook de huid.”

Het was toch wel een uur varen met de open penteconter. Elias was diep onder de indruk van de wijze waarop de bemanning samenwerkte. Het ritme waarmee de riemen door het water werden getrokken en de wijze waarop het schip werd gemanoeuvreerd maakte duidelijk dat dit vakmensen waren; trots op hun kunnen. Na enige uren zagen ze aan de kust een mooie jonge vrouw in een schitterend wit gewaad. Cilla natuurlijk, maar dat zei Elias niet. *“Ze hebben je gezien, nu nog gracieus verdwijnen.”*, communiceerde hij zonder geluid. Cilla zweefde als het ware uit beeld en begaf zich naar de gereedliggende dinghy. *“Tanit wijst ons de weg.”* zei Elias hardop. *“Wie is Tanit?”*, vroeg Eilishat. *“Tanit is de beschermgodin van Qart Hadasht, de nieuwe stad. En zij beschermt koningin Dido, de zwerfster, in het bijzonder”*, en vervolgde: *“Kijk daar ligt de stierenhuid, laten we daarmee deze landtong voor onze koningin opeisen.”* De penteconter werd voorzichtig op het strand gevaren en daar verder getrokken door de roeiers. Zowel Japon als Eilishat bewonderden de huid en de nauwkeurige wijze waarop deze in repen was gesneden. Dit kon alleen godenwerk zijn. Maar het was duidelijk dat dit de huid was van de stier die de dag ervoor was geofferd. Eilishat wees de kapitein aan en zei *“Neem het ene eind van de huid en loop er voorzichtig me naar de andere kant van deze landtong. “Pas op dat hij niet breekt!”* vervolgens gaf ze de rest van de bemanning opdracht om hierbij te helpen. Op deze wijze zetten ze een veel groter stuk land af dan zowel Eilishat als Japon hadden durven dromen. Japon was diep onder de indruk en vroeg de prinses, die hij hiervoor verantwoordelijk hield, direct ten huwelijk. Eilishat die op haar beurt diep onder de indruk was van Elias, wees zijn verzoek zeer beleefd maar ook zeer duidelijk van de hand.

Buiten het gehoor van Japon vroeg ze aan Elias wat hij wilde hebben voor zijn prestatie. *“Ik hoorde dat u een kleine expeditie stuurt naar de tempel van Apollo, klopt dat?”* vroeg Elias.

“Ja, ze hadden eigenlijk vanochtend al naar Delphi moeten vertrekken, maar uw hulp heeft hun vertrek vertraagd. Waarom vraagt u dat?”

“Ik wilde graag mee naar Delphi.”

“Wilde u niet een tijdje bij mij blijven? Ik ben ik de korte tijd dat ik u ken, erg op u gesteld geraakt.”

Ik had het gesprek gevolgd en besloot Elias wat ruimte te gunnen, al zou Cilla daar niet erg blij mee zijn. Kennis verwerven over deze mensen had echter absoluut voorrang.

“Je kunt drie maanden blijven, maar je moet eerst naar dat Delphi.”, toeterde ik in zijn imp, *“Je bent dan wel op jezelf aangewezen, want de Hekate kan zolang niet wachten.”*

Elias dacht enige seconden na, terwijl Eilishat hem verwachtingsvol bleef aankijken.

“Hoelang duurt de reis naar Delphi?”, vroeg hij aan Eilishat. *“Kan ik niet na terugkeer nog bij u zijn?”*

De Hekate voer naar dieper water. Hier lieten we het verbindingssanker zakken naar de bodem. Eryn besteedde veel zorg aan de verbinding met de aarde en terecht! Mocht de Hekate losslaan van haar verbinding tijdens de tijdsprong, dan zouden we eindigen op dezelfde plaats in de ruimte over drie maanden, terwijl de aarde al drie maanden verder was. De obglobe trok zij in en stelde de temporator in op een versnelling van 10.000x en berekende met hulp van Volva een doorlooptijd van dertien minuten. Ze stelde dat in en draaide er een kwart minuut van af. *“We kunnen er beter iets eerder zijn dan te laat.”*

Ze liet de tweeminutenhoorn klinken. Claus stopte de voortstuwing en iedereen snoerde zich in op zijn eigen plaats.

Eén kwartier of wel drie maanden later voeren we terug en maakte ik weer contact met Elias.

“Bespaar me nu de details, die komen wel als je aan boord bent. Ga onmiddellijk naar de plaats waar we je aan land hebben gezet.”

Het koste Elias toch nog enige moeite zich los te maken van Eilishat of Dido zoals ze nu genoemd werd. De jonge vrouw was hopeloos verliefd. Elias snelde naar de afgesproken plaats. Hier pikten we hem met de dinghy weer op.

Eenmaal aan boord ontladde hij zijn imp in het centrale systeem voor analyse. Toen liet hij mij een metalen plaatje zien. *“Uit de tempel van Delphi”*, zei hij, *“Je kon daar tegen betaling vragen stellen over je toekomst.”*

Ik keek hem verwachtingsvol aan: *“Ja en...?”*

“Ik vroeg letterlijk: “Hoe verloopt onze expeditie om een stad te redden? En kreeg dit als antwoord.”

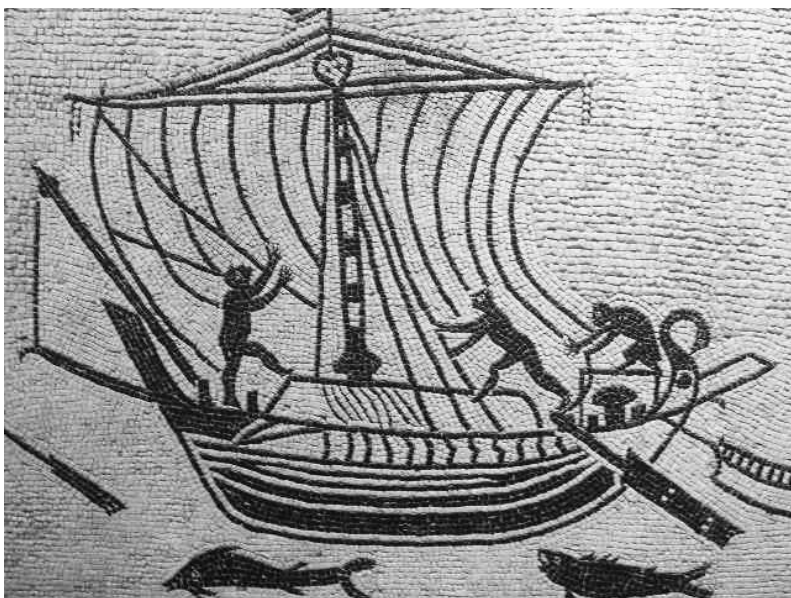
Met bijna trillende handen hield hij het metalen plaatje omhoog.

“Hierop staat in het Grieks:

Alleen dit is zelfs de goden ontzegd: maken dat wat is gebeurd, niet is gebeurd''

Met een ontzaglijke dreun kwam de waarheid bij me binnen. Een waarheid die tegelijk iets sacraals had. Qart Hadasht wás Carthago. We waren getuige geweest van de geboorte van de stad, waarvan we moesten voorkomen, dat die vernietigd zou worden. Bovendien hadden we er geen idee van wat we hadden aangericht, we zouden in de toekomst voorzichtiger te werk moeten gaan. Die toekomst begon angstwekkend kort te worden. Binnen de Hekate hadden we nog maar goed drie maanden de tijd om de stad te redden.

In de war begaf ik me naar mijn hut. Tegenover mijn hut was de deur van de nog steeds lege dubbele hut van Jesco en Marie. Allebei dood. Dood voordat we contact met ze hadden kunnen maken. Het verminkte lichaam van Jesco bleef op mijn natuurlijke netvlies gebrand. Daar had ik geen virtueel visueel geheugen voor nodig. En dat was niet het enige dat misgegaan was nog voordat we aan onze eigenlijke missie hadden kunnen beginnen. Volgens Cilla had ik Jesco en Marie kunnen redden en dat verwijt drukte zwaar op mijn schouders.

Afbeelding 1 Mozaïek vrachtscheepje (Museo archeologico Rimini)

In het pantheon dat hier Asgard heette, verkeerden nu onder meer de goden Odin, Thor en Freya. Op een goede of juist slechte dag was Thor zijn strijdhamer Mjölñir kwijt. Freya leende hem haar donzen mantel waarmee Thor zichzelf in een vogel veranderde. Hij bezocht de heer der reuzen Thrym. Deze vertelde dat hij Mjölñir vier mijl diep in de aarde had begraven. Hij zou hem teruggeven als hij mocht trouwen met Freya.

Thor vermomde zich als Freya en Thrym was dom genoeg om dat niet door te hebben. Zodra de vermomde Thor zijn hamer terug had, sloeg hij Thrym en alle reuzen, die gekomen waren voor de bruiloft, dood.

3 april 1735

Als je de waarheid zoekt, overvalt je soms dat een waarheid aan het licht komt die je liever niet had gevonden.

Menander

Ik dacht terug aan die afschuwelijke nacht in de toekomst:

De Hekate kwam tot rust na de achterwaartse tijdsprong. Eryn liet de obglobe stijgen naar het oppervlak. Alle schepen om ons heen waren verdwenen. Weg was het dramatische oorlogstoneel.

De zee rondom was nu helemaal leeg. Eryn verifieerde onze positie en stelde vast dat de eerste drie dimensies onveranderd waren: 48° NB en 16° WL en een diepte van 350 m. Of we ook de gewenste tijd hadden bereikt moest nog blijken. Maar allereerst was het zaak om de geleden schade vast te stellen. De vallende geschutstoren had een enorme voor getrokken in de stuurboordflank van de Hekate. Het water was naar binnen gestroomd en Claus had de betreffende ruimte onmiddellijk afgesloten en waterdicht vergrendeld. De Hekate was gebouwd op snelheid en onzichtbaarheid, maar zeker niet als gepantserd oorlogsvaartuig. Er waren ook geen wapens van betekenis aan boord.

Claus vroeg of we naar de oppervlakte konden stijgen. Daar zou de schade beter vast te stellen zijn en hopelijk ook te repareren. Ik stemde toe en Eryn trok het verbindingsanker op. Heel ouderwets, maar ook heel effectief blies ze de ballasttanks leeg. Geheel volgens de wet van Archimedes, in mijn fantasie gingen we hem nog ontmoeten, steeg de Hekate beheerst naar het oppervlak van de Atlantische oceaan. Hier liet Eryn de bakboord tanks zover vollopen dat de Hekate slagzij maakte naar bakboord en de schade zoveel als mogelijk boven water kwam. Claus ging samen met Wei Deng onmiddellijk aan de slag. De scheur werd gedicht met Fibrax, sterker en flexibeler dan staal. Daarna pompte Claus de ruimte leeg en kon de werkelijke schade worden vastgesteld. Na een half uur kwam Claus met het slechte nieuws. *“We hebben een energielekkage gehad. Een groot deel van de negatempa is weggelekt. Ik schat dat we nog één grote tijdsprong achterwaarts kunnen maken en misschien dan nog één of twee kleintjes.”* *“En tijdversnellen?”*, vroeg ik.

“De energie voor tijdversnelling wordt gegenereerd uit de zonnecollector. Dat betekent alleen dat er van tijd tot tijd moet worden gewacht totdat deze weer is opgeladen, maar dat geldt ook voor de voortstuwing!”

Als Hekate moest worden opgeladen met alleen de obglobe aan de oppervlakte duurde dat ongeveer een hele dag (of drie heldere nachten). Als de hele Hekate aan de oppervlakte konden brengen duurde dat

ongeveer drie kwartier. De Hekate aan de oppervlakte betekende wel altijd het risico van ontdekking.

De hele reparatie had een uur geduurd, de energietank vol en het was hoog tijd weer onder het zeeoppervlak te duiken.

Tijd ook voor een conferentie. Ik riep de bemanning bijeen in de grote zaal. Elias en Cilla; Wei Deng en Leni de twee actiekoppels. Eryn en ook Claus waren aanwezig. Er waren nog twee plaatsen open aan de ellipsvormige tafel.

“Onze operatie is ernstig in gevaar gekomen door de schade die we vannacht hebben opgelopen. Het probleem is als volgt: we kunnen nog één grote sprong achterwaarts maken en misschien twee kleintjes. Dat betekent dat we waarschijnlijk niet in staat zullen zijn om de fouten die we ongetwijfeld gaan maken, te herstellen.”

“Betekent dat ook dat we niet in staat zullen zijn de bestaande gebeurtenissen van achter naar voor te analyseren omdat we eigenlijk alleen vooruit kunnen?”, vroeg Wei Deng.

“Exact en dat is nog maar één van de problemen die we zullen krijgen.”

“Is terug naar Tempostasis I een mogelijke oplossing? Daar zouden we nieuwe negatempa kunnen laden.” vroeg Cilla.

“Goed punt, maar de Tempostasis desintegreert over drie maanden stasistijd en vóór die tijd moeten wij al onze opdrachten hebben uitgevoerd. Als wij nu terugkeren kost dat zeker vijf dagen. Dat vergroot het risico van mislukken enorm.”

“Betekent dit ook dat we niet meer op verschillende tijdniveaus tegelijk kunnen werken?”, vroeg Cilla, de oogverblindend mooie en o zo slimme Cilla, *“Je kunt immers niemand meer terug uit het verleden halen!”*

“Dat is juist, maar ik ben daar toch al niet voor, omdat het risico voor degene op het hogere tijdniveau toch behoorlijk groot is.

“En de eerste wet van tijd, dan?”, vroeg iemand.

“De eerste wet van tijd stelt alleen, dat iemand onlosmakelijk deel uitmaakt van het tijdraam waar hij zich bevindt en dat consequenties van zijn handelen slechts gelden in zijn dan geldende toekomst. Anders gezegd je kunt je moeder vermoorden vóór je eigen geboorte en zelf gewoon doorleven, ook al zal die geboorte dus nooit meer plaats vinden. Maar zo’n actie kan dus wel consequenties hebben voor één van ons die zich op dat moment in jouw toekomst bevindt.”, doceerde ik voor alle zekerheid deze basiskennis voor de tijdreiziger.

“OK, wie wil er nu terug?” Drie handen gingen omhoog. Dit soort verdeeldheid kon ik missen als kiespijn. Dus nog maar een schepje er

bovenop: *"Nu teruggaan betekent Jesco en Marie in het nu achterlaten. Zij zijn gesommeerd om over twee dagen in Brugge te zijn."*

Twee handen gingen omlaag. Alleen Eryns hand bleef omhoog. Ik keek haar vragend aan. *"Is de missie niet belangrijker dan die twee?"* beantwoordde ze mijn zijgende vraag met een wedervraag. Ik wist dat zij een hekel had aan Jesco.

"Zij hebben gegevens verzameld over de tijd waar we heen gaan, belangrijke informatie dus. Bovendien heb ik het derde actiekoppel met hun specifieke kennis en vaardigheden hard nodig." Haar hand zakte. Ik had niet persé consensus nodig; ik was als missieleider bevoegd zelf besluiten te nemen, maar het was beter als iedereen erin geloofde. Nou ja, iedereen behalve ikzelf dan.....

De afstand van onze locatie naar Brugge was zo'n 30 uur varen. Ik besloot zolang mogelijk aan de oppervlakte te blijven om ons energiepeil zo hoog mogelijk te houden. Onze censoren zouden ons waarschuwen ruim voordat een schip ons zou kunnen zien.

Aangekomen in het Kanaal tussen Engeland en het vaste land zagen we veel scheepsverkeer op de censoren en liet ik de Hekate duiken. We voeren Brugge voorbij en draaiden een aantal mijlen noordelijke een brede riviermond in. We zochten een veilige plek waar ik de Hekate liet bijliggen. Onderweg hadden we tijd genoeg gehad om de aanstaande operatie voor te bereiden. Wei Deng met zijn exotische uiterlijk zou hier te veel bekijks trekken en dus viel de eer te beurt aan Elias en Cilla. Vlak bij Brugge waren twee abdijen die nauw met elkaar verbonden waren. In de ene abdij woonden en werkten, uitsluitend mannen, de Augustali. Er tegenover was de abdij voor de vrouwen. In deze tijd waren abdijen dé plaats om onderzoek te doen en we hoopten dat Jesco en Marie onze kennis omtrent de stad enorm zouden vergroten.

Toen Jesco en Marie binnen het imp-bereik kwamen, probeerden we contact met ze te leggen. Het bleef akelig stil. Er gingen allerlei gedachten en doemscenario's door mij heen. Na enige tijd stelde Eryn de juiste vraag: *"Wanneer zijn zij vertrokken?"*

"Ongeveer een half jaar voor ons. Hoezo?"

"Dan zijn zij waarschijnlijk nog uitgerust met een ouder model imp. Er was toen nog geen sprake van het gebruik van zwevers en vond men een bereik van 750 meter wel genoeg. Kort na hun vertrek kwamen toen die zwevers en werden onzeimps aangepast. Voor Jesco en Marie was dat te laat."

"O leuk dat ik dat nu pas hoor. Nou jullie horen het. Je zult hun op de ouderwetse manier moeten zoeken."

Nadat Eryn voldoende mensen had gezien, vervaardigde zij passende kleding voor Elias en Cilla. In de nanacht voeren zij met de dinghy verder het land in en volgden de rivier richting Brugge. Op het grote scherm konden ze hun vorderingen volgen. Ze verborgen de dinghy en liepen de laatste paar kilometers naar de stad. Terwijl zij in de richting van de stadspoort liepen, zagen zij al van grote afstand in het licht van de nu opkomende zon een naakt lichaam tussen twee palen hangen; armen wijd en knieën gebogen. De peiling op het grote scherm in de centrale versterkte mijn grote vrees. Naarmate zij dichterbij kwamen en de beelden helderder, nam mijn neiging om te braken toe. Het was duidelijk een geheel naakt mannenlichaam, maar het geslachtsdeel ontbrak. Nog dichterbij was te merken dat dit ook Elias en Cilla niet onberoerd liet: voortdurend keken zij weg en weer terug. Als een magneet die beurtelings aantrok en weer afstootte. Mijn vrees werd bewaarheid: het was Jesco. Jesco was duidelijk doodgeslagen. Stukken vlees bengelden aan zijn rug en borst. Uit zijn halfgeopende mond bungelde zijn afgesneden penis.

“Probeer de data uit zijn imp veilig te stellen. Van hieruit lukt het ons niet.”, kreeg ik met moeite uit mijn droge mond.

“Wat denk je dat ik de afgelopen 10 minuten heb lopen proberen?”, bitste Cilla terug.

“Dan rest ons niets dan zijn imp te verwijderen. Hier in het lab lukt het zeker om de data uit te lezen.”

“Wat?! Wil je dat ik zijn imp hier uit zijn schedel ga staan hakken? Voor ik het weet hangt mijn naakte lijf hiernaast dat van Jesco. Daar pas ik toch echt voor!”

“OK, OK! Zoek eerst uit wat er gebeurd is en probeer dan of je Jesco's lichaam mag begraven en breng het hierheen. Als dat niet lukt moet je vannacht zijn hoofd losmaken en hierheen brengen. Ik hoop met je dat, dat niet hoeft.”

Elias en Cilla togen een weinig opgelucht aan het werk. Al rondvragend leerden zij dat broeder Jozua betrapt was samen met zuster Miriam. Miriam die maagdelijkheid had gezworen. Deze misdaad moest ernstig gestraft. Broeder Jozua was doodgeslagen en zuster Miriam was levend verbrand voor de poort van haar abdij. Aangekomen op die afschuwelijke plaats, werd ook duidelijk waarom Maries imp, ook van dichtbij, niet meer werkte: Er lagen nog wat resten verkoold hout. In het midden van de brandstapel stond nog een tot de helft afgebrande staak. Eromheen was nog een ketting te zien en een paar verkoold menselijke botten. Het was duidelijk dat de imp te zeer verhit was geweest om nog te kunnen werken. Hier viel niets meer te bergen.

Cilla deed zich voor als de nicht van zuster Miriam en probeerde bij de priores van de abdij de bezittingen van Marie los te praten, Tevergeefs! Zuster Miriam had geen bezittingen. Alles was van het klooster van Isis, de moedergod. Naast kuisheid en gehoorzaamheid had ze immers ook armoede gezworen. Exact hetzelfde kreeg Elias te horen bij de Augustali. Ze kochten in de stad een mes en een jute zak en wachtten de nacht af. Als ze naar elkaar keken kon ik zien dat ze walgend en angstig anticipeerden op hun smerig karweitje. En smerig was het. In het donker, er was maar weinig maanlicht, begaven zij zich naar het lijk van Jesco. De mensen uit die tijd waren bang in het donker en bleven in hun huizen en abdijen. Jesco had een gespierde nek en zijn vlees was taai. Cilla keerde haar maag om met de bijpassende geluiden. Ik kon het natuurlijk niet ruiken, maar het was duidelijk dat de zure lucht zich vermengde met de onverdraaglijke lijkengeur. Elias probeerde kokhalzend het hoofd van Jesco los te snijden van de romp. Dit ging moeizamer dan hij had verwacht, maar hij hield zich groot en bleef snijden tot het vlees rond de nekwervels geheel was losgesneden. Pas toen hij het hoofd losmaakte van de romp en de draaier met een harde krak losbrak van de atlas, werd het ook hem te veel. Hij liet het hoofd uit zijn handen vallen en kon nog maar juist voorkomen dat zijn braaksel op het hoofd terecht kwam. Ik rende met mijn hand voor mijn mond naar het toilet en was daar nog maar net op tijd. Als de imp ook de geuren had overgebracht had ik het zeker niet gehaald.

Toen ze terug aan boord kwamen was iedereen stil. Eryn nam zwijgend de zak over van Elias en verdween ermee naar het lab. We konden daar niet blijven en ik nam haar rol als stuurvrouw tijdelijk over en stuurde de Hekate terug door het Kanaal in de richting van de Zuilen van Hercules. Na enige uren keerde Eryn lijkbalek weer terug. Ze had de imp letterlijk weer aan de praat gekregen en de data geüpload in het centrale systeem. Nu werd duidelijk waarom de imp was dichtgeslagen. De pijn en de stress waren te veel geweest voor het fragiele systeem en eigenlijk was de imp gelijk met Jesco gestorven. In tegenstelling tot een mens kon de imp wel weer tot leven worden gewekt. Veel leverden de data niet op. Jesco had boeken gelezen die we al in ons bezit hadden: van de auteurs Livius en Polybius. Het enige nieuwe waren zijn observaties over de Bemiddelaar, maar daar konden we nu weinig mee. Het deel waar je kon zien en horen hoe Jesco was afgemaakt liet ik wissen.

Ik besloot om, toen we langs de Golf van Biskaje overstaken naar Iberia, dus ver van het vaste land, de tijdsprong naar het verleden te maken. De opzet was om twee millennia terug te reizen. Over die grote afstand was het echter moeilijk om nauwkeurig te zijn. Dat hoefde ook niet. Als we

daarna maar niet nog verder terug hoefden. We konden daarna immers alleen nog voorwaarts.

Vóór we de tijdsprong maakten hielden we een korte eredienst in de open lucht voor Jesco en Marie. Eryn had met de multimaker een mooi kistje gemaakt. En zo kreeg Jesco toch nog een zeemansgraf.

Zeven stasisdagen later en achttien eeuwen eerder waren we aangekomen bij het eiland Cyprus.

Afbeelding 2 Zeus (Museum Athene)

Zeus zag met toenemende ergernis hoe de mensheid zijn plichten tegenover de goden verzaakte en al haar eerbied verloor. Hij keek goed rond en zag niet meer dan twee deugdzame mensen, Deucalion en Pyrrha. Hij besloot deze goede mensen te sparen. Hij droeg ze op een boot te bouwen en daarin te blijven zitten.

Dan liet hij het regenen zoals het nog nooit geregend had. Zijn broer Poseidon zorgde voor kolkend water, aardbevingen en tsunami's. Iedereen op aarde verdronk, behalve Deucalion en Pyrrha.

Na zeven dagen van regen had Zeus er genoeg van en langzaam zakte het water. Deucalion en Pyrrha landden met hun boot op de berg Parnassus vlak boven de heilige grot van Delphi. Ze waren dankbaar dat ze gered waren maar voelden zich erg eenzaam. Ze baden tot de god in de grot en kregen te horen: "Gooi de beenderen van je moeder over je schouder."

Hier begrepen ze eerst niets van. Totdat Deucalion zich realiseerde dat hier Moeder Aarde werd bedoeld.

Iedere steen of kluit die hij over zijn schouder gooide werd een man. Iedere steen of kluit die Pyrrha gooide werd een vrouw.

Zo werd de wereld opnieuw bevolkt.

7 augustus 20

*Het beste wat een man kan overkomen is een meevoelende vrouw.
Ik weet met zekerheid dat wijsheid dikwijls van vrouwen is
voortgekomen.
Euripides*

Nu we wisten waar Carthago lag, werd tijd om ook de stad van het kwaad te zoeken. Omdat we nu ongeveer wisten op welk moment we waren in de tijd, konden we onze tijdsinstellingen enigszins kalibreren. Wetend, dat veel van wat we meenden te weten, verborgen lag in de mist der mythen, mikte ik op een periode kort na het vermoedelijke ontstaan van de stad. Ik liet Eryn onze tijdmeters afstellen en ons jaar 0 instellen op de dag van de stichting van de stad Rome. Vandaag was het dus 7 augustus 20 jaar na de stichting van die stad, schatten we.

We zochten positie in het midden van de Tyrreense zee. Met behulp van Volva berekenden we een tijdsprong van honderd jaar. Voorwaarts uiteraard. Eryn voerde de nodige voorbereidingen uit, gaf alarm en schakelde de versnelling in.

De coördinaten van Rome waren ons bekend. De zeven heuvelen zouden in elk geval ongeveer op dezelfde plaats liggen. We voeren naar de monding van een rivier waarvan we aannamen dat dit de Tiber was. In deze tijd was de Tiber bevaarbaar tot Rome, voor oppervlakteschepen uit die tijd dan toch. Rome lag op een afstand van 20 zeemijlen uit de kust. Als we voor de kust bleven liggen en de dinghy halverwege, konden we middels de imps de verbinding onderhouden.

Wei Deng leek meer op de afbeeldingen van Kubelai Khan, waar hij mogelijk een afstammeling van was, dan op Sun Tzu. Hij zou dus kunnen doorgaan voor een van de Scythen, een volk waar de Romeinen wellicht sporadisch contact mee hadden, hoopte ik. Wei Deng had duidelijk laten merken dat ook hij ingezet wilde worden.

Latijn zat al in onze systemen, maar het duurde nog even voordat het lokale dialect ook was opgepikt en ingevoerd in de imps.

Vanwege het grotere gevaar, de Romeinen stonden te boek als uiterst agressief, gaf ik hen beide een vlies-pantser. Deze bescherming sloot onzichtbaar aan op de huid en liet alleen hoofd, handen en voeten onbedekt. Uiteraard waren er op de daar voor geëigende plaatsen openingen. Deze slechts 2 moleculen dikke laag was absoluut ondoordringbaar. Voor kogels uit de zevenentwintigste eeuw en dus zeker voor de botte bronzen zwaarden en bijlen uit deze tijd. Daarnaast gaf ik ze elk een vechtvuist. Een

vechtvuist of kortweg vuist is eigenlijk een handschoen, net zo onzichtbaar als het vlies-pantser. Hiermee kon je tot op honderd meter een volwassen man bewusteloos tegen de vlakke smijten. In uiterste nood kon je er ook mee doden. Je had vijf stootschoten en slechts één doodschoot. Per stootschot moest de vuist gedurende één uur in de zon worden opgeladen. De hele uitrusting diende zelfverdediging en was onbruikbaar om er mee aan te vallen; geheel in de geest van onze missie. Wei Deng en Leni waren beide meesters in de Chinese vechtkunst Kung Fu. Ook waren zij getrainde militaire tactici en strategen.

Die laatste bekwaamheden hadden zij echter nooit aan de praktijk kunnen toetsen. In Skól waren er wel genoeg tegenstanders geweest om hun vechtkunsten op te perfectioneren.

Nadat ook voor deze plaats en tijd de juiste kleding was vastgesteld vertrokken hij en Leni in de dinghy. We noemden dat kleine vaartuig dinghy maar eigenlijk was het een sterk verkleinde uitvoering van de Hekate. Hiermee konden drie mensen onderwater varen. Wei en Leni voeren de rivier op en na de geschatte tien zeemijlen verborgen zij de dinghy stelden de zendeenheid van de dinghy in op heruitzenden en gingen te voet verder.

Op de plaats waar wij de stad vermoedden was evenwel niets te zien dat op een stad leek. Een verzameling houten hutjes tegen de helling van een heuvel gebouwd. Een wal met een palissade symboliseerde de eenheid van de “stad”. Er tegenover een andere veel steilere heuvel waar ook een paar hutjes stonden. Tussen de heuvels een smalle vlakke, vrijwel zonder bomen. Deze vlakke werd doorsneden door allerlei watertjes. Moest deze troosteloze bende aan hutjes het machtige Rome worden? We konden onze ogen niet geloven. Ze observeerden het dorpje, want meer was het eigenlijk toch niet, een hele dag. Ze zagen hoe kleine lapjes grond bewerkt werden door mannen en vrouwen. Het was warm en de mannen liepen vaak in niet veel meer dan een lendendoek.

In de middag van de tweede dag zagen ze hoe mensen, die kennelijk niet in het dorp woonden, zich begonnen te verzamelen op een veld vlak bij de Tiber. Mannen en vrouwen en hun kinderen werden hartelijk ontvangen.

Wei en Leni besloten deze gelegenheid te benutten om de zaak van naderbij te bestuderen. Ze sloten zich eenvoudigweg aan bij de nog steeds toestromende vreemdelingen en werden op dezelfde manier welkom geheten. Er kwam bier en wijn en er werden varkens gebraden. Het was een geweldig feest en de alcohol vloaide rijkelijk. Het viel Wei op dat er uit het dorp eigenlijk alleen de mannen op het feest waren. Het dorp werd overigens nooit Rome genoemd. Iedereen sprak over Quirinus en haar